

Élia — Angka Tujuh

Nu Kahiji jeung Nu Panungtung

Jeff Pippenger

2023-10-07

Urang keur nangtukeun taun 1863 minangka titik pangtès panungtungan dina runtuyan pangtès anu dimimitian dina kasusah ageung taun 1844. Bagian logika kahiji urang nyaéta kanyataan yén gerakan Millerite réngsé nalika gereja Advent Poé Katujuh didaptarkeun sacara sah ka pamaréntah Amérika Serikat dina taun éta kénéh. Gerakan anu sacara nubuat dimimitian dina taun 1798, réngsé dina taun 1863.

Ilham méré nyahoan urang yén nalika malaikat anu perkasa dina Wahyu dalapan welas turun dina 11 Séptémber 2001, éta kajadian geus dipralambangkeun dina gerakan Millerit nalika malaikat dina Wahyu sapuluh turun. Gerakan kaum Millerit dimimitian dina waktos ahir taun 1798, nalika tetempoan ngeunaan walungan Ulai dina Daniel pasal dalapan jeung salapan dibuka segélna. Gerakan saratus opat puluh opat rébu dimimitian dina waktos ahir taun 1989, nalika tetempoan ngeunaan walungan Hidékel dina tilu pasal panungtungan kitab Daniel dibuka segélna.

Duanana mangsa tungtung dimimitian ku hiji pamisahan anu lumangsung saeutik-saeutik antara umat pilihan baheula jeung jalma-jalma dina gerakan sajarah maranéhna masing-masing. Nalika aturan utama tina unggal sajarah dikonfirmasi sacara umum, malaikat tina unggal sajarahna masing-masing turun. Amanat, gerakan, jeung utusan téh mangrupa pakakas anu ku Gusti dipaké dina unggal sajarahna masing-masing pikeun némbongkeun dosa umat pilihan baheula; sabab sakumaha Kristus ngajar ngeunaan pagawean-Na, lamun Anjeunna henteu sumping, urang Yahudi anu resep ngabantah dina sajarah éta moal boga dosa. Utusan, amanat, jeung gerakan téh mangrupa pakakas pangadilan anu bakal nyekel umat pilihan baheula supaya tanggung jawab lantaran nolak cahaya anu maju saeutik-saeutik dina sajarah maranéhna masing-masing, sarta nalika malaikat turun, éta nandaan yén prosés pangadilan ka umat tina perjangjian baheula geus keur lumangsung. Pakakas pangadilan éta diidentifikasi nalika para nabi anu ngagambarkeun sajarah éta ngadahar amanat anu dipasrahkeun ka maranéhna ku Gusti. Nalika maranéhna ngadahar amanat éta, tuluy maranéhna mawa amanat éta ka umat pilihan baheula anu digambarkeun minangka umat anu beuheungna teuas jeung doraka, anu moal ngadéngé sarta moal tobat. Sakali malaikat turun jeung amanat geus didahar, pangadilan ka umat anu doraka dimimitian.

Urang keur nerapkeun prosés pangadilan Israil baheula sakumaha digambarkeun dina kitab Bilangan kana sajarah gerakan Millerite, jeung tungtungna urang baris nerapkeun prosés pangujian ieu kana gerakan saratus opat puluh opat rébu. Perlambang angka “sapuluh” kudu ditangtukeun ku kontéks petikan tempat éta dipaké.

Runtuyan sapuluh pangujian dimimitian dina mangsa kuciwa, boh di Laut Beureum pikeun Israil baheula boh dina 22 Oktober 1844 pikeun kaum Millerit. Sister White nandakeun kayaktian-kayaktian “landmark” anu dibukakeun dina mangsa éta, dimimitian ku naon anu ku

anjeunna disebut “the passing of time.” Kuciwana urang Ibrani nya éta ancaman bala tentara Fir’aun. Kurangna iman kana kakawasaan Allah dina diri urang Ibrani nembongan dina tanggapan maranéhna kana kasieun ka bala tentara musuhna, sakumaha kajadian deui dina pangujian kasapuluh anu pamungkas. Yesus ngagambarkeun tungtung ti mimiti, ku kituna kasieun ka para raksasa di Tanah Jangji anu diidentifikasi ku sapuluh mata-mata téh mangrupa kasieun anu sarua anu ogé geus nimbulkeun kuciwana maranéhna di Laut Beureum. Pangujian kasapuluh anu pamungkas pikeun gerakan Millerit bakal mangrupa hiji nubuat waktu, sakumaha 22 Oktober 1844.

Kuciwa gedé dina pangujian nu maju dina sajarah kaum Millerit nandaan mimiti hiji sajarah anu geus écés dilambangkeun ku pangluputan Israil baheula ti Mesir. Dimimitian di Laut Beureum aya runtuyan sapuluh pangujian, sarta pangujian nu panungtung bakal ngagambarkeun pangujian nu kahiji. “Lewatna waktu” dina kuciwa gedé éta timbul ku salah paham kana hiji nubuat waktu. Pangujian nu panungtung dina prosés pangujian pikeun Israil rohani bakal sarua jeung nu kahiji. Dina taun 1863, para pamingpin Israil harfiah milih balik deui kana metodologi Alkitabiah milik jalma-jalma anu kakara ku maranéhna diidentifikasi minangka putri-putri Roma, sarta nolak, atawa bisa ogé disebut, salah ngarti kana nubuat waktu nu pangpanjangna dina Alkitab. Ahir tina sapuluh pangujian boh dina Israil harfiah boh dina Israil rohani dilambangkeun ku awalna. Jeung dina ahirna, dina duanana kajadian éta, para pambrontak némbongkeun kahayang pikeun balik deui ka tempat anu kakara baé maranéhna dipaluputkeun ti dinya.

Ku nolak tujuh waktu dina Imamat dua puluh genep, Adventisme Laodikea nyiptakeun hiji dilema nubuat anu teu ku maranéhna kungsi dipiharep. Nepi ka ayeuna maranéhna tacan sanggup ngabéréskeun éta dilema, sanajan maranéhna ngasongkeun rupa-rupa dongéng minangka usaha pikeun ngalakukeunana. Eta dilema aya dina ayat anu ku Sister White diidentifikasi minangka dasar jeung tihang puseur Adventisme.

“Kitab Suci anu, leuwih ti sakumna nu lianna, geus jadi boh dasar boh tihang puseur tina iman Advent, nya éta pernyataan kieu, ‘Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.’ [Daniel 8:14.]” *The Great Controversy*, 409.

Adventisme ngabogaan loba nu dicarioskeun ngeunaan ayat kaopat welas, tapi maranéhna teu kungsi nyanghareupan panitén anu pangheulana pisan anu kuduna dilakukeun ngeunaan ayat éta. Panitén éta nyaéta yén ayat kaopat welas téh mangrupa hiji “jawaban”. Hiji jawaban teu miboga harti, upama éta teu ngawengku patalékan anu nimbulkeun éta jawaban. Ayat katilu welas teu bisa, boh sacara logis, gramatikal, boh kalayan nalar anu merenah, dipisahkeun tina ayat kaopat welas, sabab ayat katilu welas téh patalékanna, sedengkeun ayat kaopat welas téh jawabanana.

Patarosan éta, lamun ditepikeun sacara bener jeung adil, ngahasilkeun harti anu kacida béda pikeun ayat opat welas tibatan anu diajarkeun ku Adventisme. Ieu lain hartina yén ayat opat welas téh lain “pondasi jeung tihang puseur tina iman Advent,” sabab mémang kitu. Ieu ngandung harti yén nalika Adventisme salah ngartos sarta nyingkirkeun tujuh mangsa dina taun 1863, maranéhna teu sanggup ngajentrekeun sacara lengkep naon sabenerna harti ayat opat welas. Dina Kitab Suci, satengah bebeneran lain bebeneran. Lamun dipikaharti kalayan bener, patarosan dina ayat tilu

welas nungtut pangakuan kana nubuat anu nandaan panyucian tempat suci anu geus diinjak-injak, sarta ogé pangakuan kana nubuat anu nandaan panginjak-injakan ka balatentara. Nubuat dua rébu tilu ratus taun nyangkem ‘tempat suci’ jeung nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun nyangkem ‘balatentara’.

Pikeun ngajelaskeun patalina dua ayat éta diperlukeun hiji ulikan anu panjang, anu teu ku sim kuring dihaja dipigawé heula dina ieu runtuyan tulisan. Ieu hal-hal geus sababaraha kali dibahas sapanjang taun-taun, sarta tiasa kapanggih dina runtuyan Habakkuk’s Tables. Sim kuring masih keur ngabahas perlambangan Élia sarta hoyong ngaréngsékeun heula éta kayaktian.

William Miller téh Élia dina awal Adventisme, sarta panemuan kahijina nya éta ngeunaan tujuh mangsa dina Imamat dua puluh genep, ku sabab kitu panolakan kana éta bebeneran dina taun 1863 téh mangrupikeun panolakan kana amanat Élia. Dina ieu titik, sim kuring keur nyangkem sipat Alfa jeung Omega anu nandaan tungtung ku awalna. Ujian pamungkas pikeun Israél baheula geus digambarkeun dina ujian anu kahiji. Duanana ujian ngagambarkeun kasieun yén bangsa-bangsa kapir téh leuwih kuat batan Allah. Ujian anu kasapuluh, ku lantaran sarua dina prinsipna, jauh leuwih ngalawan tibatan ujian anu kahiji, sabab sajarah kameunangan Allah dina ujian anu kahiji sakuduna geus ngahasilkeun kayakinan anu ajeg dina diri para barontak. Maranéhna nembongkeun panolakanana ka Allah sanajan bukti kakawasaan-Na jauh leuwih loba tibatan anu maranéhna kagungan di Laut Beureum. Adventisme Millerit, dina taun 1863, geus nerangkeun naha kuciwa anu gedé téh mangrupa karya Allah anu kawasa, tapi maranéhna tetep mutuskeun pikeun milih hiji kapten sarta mulang deui ka Mesir, sarta nolak amanat anu ku Daniel disebut “sumpah” Musa anu geus dilambangkeun ku Élia.

Tinimbang nyéépkeun waktos pikeun ngébréhkeun bukti-bukti ngeunaan sahna tujuh waktu minangka hiji nubuat waktu, kuring maksud ngagunakeun logika anu basajan pikeun ngabuktikeun kasahanna ku cara anu séjén. Pikeun gerakan anu dimimitian dina taun 1798, ujian panungtungan taun 1863 ogé bakal ngawakilan ujian panungtungan pikeun gerakan malaikat anu kawasa dina Wahyu dalapan welas. Ilham parantos écés pisan ngeunaan naon ari ujian panungtungan pikeun duanana gerakan éta.

“Iblis teh ... terus-terusan nyorongkeun nu palsu—pikeun nyasabkeun tina bebeneran. Panipuan pangahirna pisan ti Iblis nyaéta pikeun ngajadikeun kasaksian Roh Allah taya gunana. ‘Lamun euweuh tetenjoan, umat binasa’ (Siloka 29:18).” *Selected Messages*, buku 1, 48.

Teu aya cara anu jujur pikeun nyangking tulisan-tulisan Ellen White tuluy ngusulkeun yén anjeunna henteu sapinuhna ngadukung tujuh waktu dina Imamat dua puluh genep. Sister White, sakumaha anu ku urang geus dipikawanoh saméméhna dina tulisan-tulisan ieu sarta kacatet écés dina runtuyan anu judulna Habakkuk’s Tables, langsung ngawartosan ka urang yén Allah nungtun boh bagan 1843 boh bagan 1850. Anjeunna sacara langsung ngajarkeun yén dua tabél éta mangrupa panggenapan tina Habakuk pasal dua. Duanana bagan nandaan tujuh waktu dina Imamat dua puluh genep minangka titik puseur tina tata letak grafisna masing-masing. Dina duanana bagan, garis tujuh waktu éta miboga salib Kristus minangka puseur tina garis nubuat tujuh waktu.

Sareng kalawan pangrojongna kana dua papan Habakkuk, anjeunna geus sababaraha kali nyatet yén urang kudu terus nampilkeun amanat anu geus dipidangkeun ti taun 1840 nepi ka 1844, sarta unggal ahli sajarah Advent anu ngabahas kumaha kaum Millerite ngamajukeun amanat anu aranjeunna wartakeun, netelakeun yén maranéhna ngagunakeun bagan 1843. Henteu ngan ukur anjeunna ngadukung amanat-amanat anu digambarkeun dina bagan-bagan éta, sarta maparin piwuruk ka umat Allah sangkan terus nampilkeun amanat anu sarua pisan sakumaha anu dipidangkeun dina sajarah éta, anjeunna ogé nyayogikeun sababaraha petikan anu ngingetkeun yén amanat-amanat éta bakal diserang sapanjang sajarah umat sésa Allah. Nalika anjeunna ngingetkeun ngeunaan serangan-serangan éta, anjeunna terus-terusan netelakeun yén éta téh pagawéan para pangjaga Allah pikeun ngabéla bebeneran-bebeneran éta pisan.

Lamun bagan-bagan éta teu leres, mangka pesen-pesen anu ku éta digambarkeun sacara grafis ogé teu leres. Lamun pesen anu diproklamasikeun ku kaum Millerit ti taun 1840 nepi ka 1844 teu leres, mangka panetepan Ellen White anu terus-terusan yén pesen Millerit téh pondasi ogé teu leres. Lamun pesen-pesen éta teu leres, parentah-parentahna anu terus diulang pikeun tetep nampilkeun bebeneran-bebeneran anu sarua éta téh naséhat palsu. Lamun pesen kaum Millerit henteu ngawakilan pondasi-pondasi anu kudu dipiara jeung dijaga tina serangan-serangan satanis, mangka naséhat-naséhat éta ogé sesat. Nepi ka ngahontal kacindekan yén sakabéh perkara anu pakait jeung pesen Éliah dina sajarah éta téh sesat, écés bakal némbongkeun yén Ellen White téh nabi palsu.

Adventisme modéren masih ngajar dina Seminar Wahyu maranéhna yén garéja sésa bakal miboga Roh Nubuat, anu mangrupa kasaksian Yesus, tapi tangtu baé maranéhna henteu nyaritakeun ka jalma-jalma anu keur diupayakeun supaya asup kana kaanggotaan garéja yén maranéhna sapinuhna nolak pangrojong jeung pépéling Ellen White anu patali jeung bebeneran-bebeneran dasar sarta sajarah awal éta. Naon hartina petikan di handap ieu pikeun anjeun?

“Urang teu boga nanaon anu kudu dipikasieun pikeun mangsa nu bakal datang, iwal lamun urang poho kana jalan kumaha Gusti geus nungtun urang, jeung kana pangajaran-Na dina sajarah urang baheula.” *Life Sketches*, 196.

Dina taun 1863, gerakan Millerite ngahontal hiji kacindekan sarta ngadaptar minangka badan hukum ka pamaréntah anu ahirna bakal ngawangun hiji gambar pikeun kapapaan, anu numutkeun définisi Ellen White nyaéta ngahijina garéja jeung nagara.

“Dina gerakan-gerakan anu ayeuna keur lumangsung di Amérika Sarikat pikeun ngajamin rojongan nagara ka lembaga-lembaga jeung prak-prakan garéja, urang Protestan keur nuturkeun tapak-lampah kaum papis. Malah leuwih ti éta, maranéhna keur muka panto pikeun Kapapaan supaya meunang deui di Amérika Protestan kakawasaan pangluhurna anu geus leungit ku manéhna di Dunya Heubeul.” *The Great Controversy*, 573.

Dina prasangka yén pakaitna sacara légal jeung pamaréntah téh mangrupa bagian tina kabutuhan pikeun ngatur organisasi, dina mangsa nalika nonoman bangsa éta keur diwajibkeun asup kana pancuran getih anu katelah Perang Sipil, gerakan kaum Millerite réngsé. Dina taun 1863, boh ngaliwatan hiji tulisan anu dicitak boh ngaliwatan hiji bagan anyar, gareja Advent Poé Katujuh

nampik nubuat ngeunaan perbudakan anu ku Daniel disebut sumpah Musa. Dina taun 1850, Gusti parantos nungtun umat-Na pikeun nyieun tabel kadua Habakuk, sarta ngabenerkeun kasalahan anu ku Anjeunna parantos ditahan ku panangan-Na dina tabel 1843. Bagan anu diparéntahkeun dina taun 1850 pinuh ngalaksanakeun tujuanana, sabab Ellen White nyarios yén manéhna ningali “yén Allah aya dina pamedalan bagan éta,” bari ogé netelakeun yén bagan 1850 téh diidentifikasi dina Habakuk pasal dua.

Tujuan bagan taun 1850 téh sarua jeung bagan taun 1843. Éta dimaksudkeun jadi pakakas panginjalan anu dipaké pikeun nampilkeun pekabaran malaikat katilu ka dunya anu keur nyanghareupan maot. Dina taun 1863, éta pekabaran dipiceun. Prosés pangujian anu diparibasa ku prosés pangujian anu dimimitian di Laut Beureum, dimimitian ku nubuat waktu anu ngaidentifikasi tempat suci anu bakal diinjak-injak dina ayat katilu welas tina Daniel dalapan, sarta prosés pangujian éta réngsé ku nubuat waktu anu ngaidentifikasi pasukan anu bakal diinjak-injak dina ayat katilu welas tina Daniel dalapan.

Tuluy kuring ngadangu hiji nu suci keur nyarita, sarta hiji deui nu suci nimbalan ka nu suci anu keur nyarita éta, “Sabaraha lilana ieu tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung kajahatan anu ngadatangkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung balad téh dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Sarta anjeunna nimbalan ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; satuluyna tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Prosés pangujian anu dimimitian dina 22 Oktober 1844 ngandung tandatangan Alfa jeung Omega. Mimiti éta prosés pangujian téh mangrupa hiji nubuat waktu anu ngalambangkeun tempat suci anu baris ditincak-tincak. Éta téh hiji nubuat anu ngahasilkeun caang anu gedé nalika kalaksanakeunana. Prosés pangujian anu réngsé dina 1863 ngandung tandatangan Alfa jeung Omega. Ahir éta prosés pangujian téh mangrupa hiji nubuat waktu anu ngalambangkeun pasukan anu baris ditincak-tincak. Éta téh hiji nubuat anu dirarancang pikeun ngahasilkeun caang anu gedé nalika kalaksanakeunana. Éta mangrupa hiji nubuat waktu anu dipidangkeun ku Élia dina sajarah éta, sarta nalika ditolak jeung disisihkeun, éta ngahasilkeun poék anu gedé.

Jeung ieu téh panghukuman éta: yén cahaya geus datang ka dunya, tapi manusa leuwih mikanyaah ka gelap batan ka cahaya, lantaran kalakuan maranéhna jahat. Yohanes 3:19.

Logika anu ku kuring badé dipaké pikeun mungkas ieu artikel téh nyaéta anu parantos ku kuring dicatet saméméhna. Naha Allah ngaliwatan Ellen White ngesahkeun bagan taun 1843 jeung 1850?

“Kuring parantos ningali yén bagan taun 1843 téh dipaparin pituduh ku panangan Gusti, sarta yén éta henteu kedah dirobih; yén angka-angkana téh sakumaha anu dipikahoyong ku Mantenna; yén panangan-Na aya di luhurna sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sawatara angka, nepi ka teu aya saurang ogé anu tiasa ningali éta, dugi ka panangan-Na dipiceun.” Early Writings, 74.

“Kuring ningali yén Allah aya dina medalna bagan ku Sadérék Nichols. Kuring ningali yén aya hiji nubuat ngeunaan bagan ieu dina Alkitab, jeung lamun bagan ieu dimaksudkeun pikeun umat Allah, lamun éta cekap pikeun hiji jalma mangka cekap ogé pikeun nu séjén, jeung lamun aya saurang anu meryogikeun bagan anyar anu digambar dina ukuran anu leuwih gedé,

sakumna ogé sarua meryogikeunana.” Manuscript Releases, nomor 13, 359; 1853.

Naha ku Allah ngaliwatan Ellen White ngarojong amanat anu ditepikeun ku kaum Millerite dina sajarah taun 1840 nepi ka 1844?

“Allah teu maparin ka urang hiji amanat anu anyar. Urang kudu ngawartakeun amanat anu dina taun 1843 jeung 1844 parantos ngaluarkeun urang ti garéja-garéja séjén.” Review and Herald, 19 Januari 1905.

“Gusti maréntahkeun ka urang sangkan mikeun waktu jeung tanaga urang kana padamelan ngawawarkeun ka jalma-jalma éta pangandika-pangandika anu ngagerakkeun lalaki jeung awéwé dina taun 1843 jeung 1844.” Manuscript Release, Number 760.

“Sakumna éta pesen anu dipasihkeun ti taun 1840–1844 kudu dijadikeun kuat ayeuna, sabab aya loba jalma anu geus leungit panungtun. Eta pesen-pesen kudu ditepikeun ka sakumna garéja.

“Kristus ngandika, ‘Begja mripatira, awit padha weruh; lan kupingira, awit padha krungu. Satemené Aku pitutur marang kowé, manawa akèh para nabi lan wong-wong mursid padha kepéngin ndeleng perkara-perkara kang padha kokdeleng iku, nanging ora padha ndeleng; lan krungu perkara-perkara kang padha kokrungu iku, nanging ora padha krungu’ [Matius 13:16, 17]. Begja mripat kang nyumurupi perkara-perkara kang kasumurupan ing taun 1843 lan 1844.

“Pesen éta geus dipasihkeun. Jeung teu meunang aya panundaan dina ngulang deui éta pesen, sabab tanda-tanda jaman keur tumerap; pagawéan panutup kudu diréngsékeun. Hiji pagawéan anu agung bakal dilakukeun dina waktu anu pondok. Moal lila deui hiji pesen bakal dipasihkeun ku panangtuan Allah anu bakal ngagedéan jadi sora anu tarik. Tuluy Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun méré kasaksianana.” Manuscript Releases, jilid 21, 437.

“Kayaktian-kayaktian anu ku urang ditarima dina taun 1841, ’42, ’43, jeung ’44 ayeuna kudu diulik jeung diproklamasikeun. Amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu dina mangsa nu bakal datang bakal diproklamasikeun ku sora tarik. Eta bakal ditepikeun kalayan tekad anu daria sarta dina kakawasaan Roh.” Manuscript Releases, volume 15, 371.

“Urang ngartos kana kalemahan jeung kakuranggedéan pagawean dina mangsa ayeuna. Urang parantos miboga hiji pangalaman. Dina ngalaksanakeun pagawean anu parantos dipasrahkeun ku Allah ka urang, urang tiasa maju kalayan pinuh ku kayakinan, yakin yén Mantenna bakal janten kakawasaan jeung kamampuh urang. Mantenna bakal nyarengan urang dina taun 1906, sakumaha Mantenna nyarengan urang dina taun 1841, 1842, 1843, jeung 1844.” Loma Linda Messages, 156.

“Jalma-jalma anu nangtung minangka guru jeung pamingpin di lembaga-lembaga urang kudu pageuh dina iman jeung dina asas-asas amanat malaikat nu katilu. Allah mikahayang umat-Na nyaho yén urang boga amanat éta sakumaha Anjeunna geus maparinkeun ka urang dina taun 1843 jeung 1844.” General Conference Bulletin, 1 April 1903.

“Panggeuing éta geus sumping: Teu meunang aya nanaon diasupkeun anu bakal ngaganggu pondasi iman anu ku urang geus dijadikeun dasar pangwangunan ti saprak amanat éta sumping

dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kuring aya dina ieu amanat, sarta ti harita nepi ka ayeuna kuring geus nangtung di hareupeun dunya, satia kana caang anu geus dipasihkeun ku Allah ka urang. Urang henteu boga niat pikeun ngageserkeun suku urang tina panggung tempat éta diteundeun, nalika sapoé-sapoé urang neangan Gusti kalayan doa anu daria, milarian caang. Naha maranéh nyangka yén kuring bisa ninggalkeun caang anu geus dipasihkeun ku Allah ka kuring? Éta kudu jadi saperti Batu Karang Jaman. Éta geus nungtun kuring ti saprak éta dipasihkeun.” Review and Herald, April 14, 1903.

Naha Allah ngaliwatan Ellen White ngingetkeun umat-Na supaya nangtayungan diri tina serangan-serangan anu bakal ngaruksak bebeneran-bebeneran sajarah Millerite?

“Tetenger-tetenger gedé tina bebeneran, anu némbongkeun ka urang pituduh dina sajarah nubuat, kudu dijaga kalayan taliti, sangkan ulah diruntuhkeun, tuluy digantikeun ku téori-téori anu bakal mawa kabingungan tibatan cahaya anu sajati.” Selected Messages, buku 2, 101, 102.

“Kiwari Sétan keur neangan kasempetan pikeun ngaruntuhkeun tanda-tanda pituduh bebeneran,—tugu-tugu pangéling anu geus didirikeun sapanjang jalan; sarta urang peryogi pangalaman para pagawé sepuh anu geus ngadegkeun imahna dina batu karang anu panceg, anu boh dina laporan goréng boh dina laporan hadé, tetep satia kana bebeneran.” Gospel Workers, 104.

“Gusti moal kungsi ngantep dunya tanpa jalma-jalma anu mampuh ngabédakeun antara nu hadé jeung nu jahat, kabeneran jeung kateuadilan. Gusti miboga jalma-jalma anu ku Anjeunna geus ditetepkeun pikeun nangtung di barisan panghareup dina pangperangan dina mangsa darurat. Dina mangsa krisis, Anjeunna bakal ngangkat jalma-jalma sakumaha anu ku Anjeunna dilakukeun dina jaman baheula. Para nonoman bakal dipiwarang ngahiji jeung para pangagem panji anu sepuh, sangkan maranéhna dikuatkeun sarta diajar ku pangalaman jalma-jalma satia ieu, anu geus ngaliwatan kacida lobana papaséaan, jeung ka maranéhna, ngaliwatan kasaksian-kasaksian Roh-Na, Gusti geus remen pisan ngandika, bari némbongkeun jalan anu bener sarta ngahukum jalan anu salah. Nalika bahaya-bahaya mucunghul, anu nguji iman umat Allah, para pagawé panaratas ieu kudu nyaritakeun deui pangalaman-pangalaman mangsa katukang, nalika krisis anu sarupa kitu datang, nalika bebeneran dipatalikeun, nalika pamadegan-pamadegan anéh, anu asalna lain ti Allah, diasupkeun.”

“Pangalaman para pagawe anu geus yuswa éta diperlukeun ayeuna; sabab Sétan keur ngawas unggal kasempetan pikeun ngadadakkeun teu aya hargaana patokan-patokan heubeul,—tugu-tugu pangéling-ngéling anu geus ditegakkeun sapanjang jalan.” Review and Herald, 19 Nopémber 1903.

Dina taun 1863, gerakan Millerite réngsé ku nampik bebeneran anu kahiji anu ku Élia dina sajarah éta geus dipingpin pikeun ngartos. Ujian panungtunganana dumasar kana dua ayat dina Daniel dalapan anu ngaidéntifikasi panginjak-injakna tempat suci jeung pasukan. Caang ngeunaan tempat suci dibukakeun dina ujian kahiji tina sapuluh ujian, sarta poék dibawa ka atas pasukan dina ujian panungtungan tina sapuluh ujian.

“Hiji perkara tangtu: maranéhana Advent Hari Katujuh anu milih nangtung di handapeun panji-panji Sétan, mimitina bakal ninggalkeun iman maranéhna kana pangéling-ngéling jeung pangwawadian anu aya dina Kasaksian-kasaksian Roh Allah.

“Panggero kana pangbakti anu leuwih jero jeung palayanan anu leuwih suci keur ditepikeun, sarta baris terus ditepikeun. Sabagian jalma anu ayeuna keur ngedalkeun saran-saran Iblis bakal sadar deui. Aya jalma-jalma anu nyekel kalungguhan penting pinuh ku kapercayaan anu teu ngartos kana bebeneran pikeun jaman ieu. Ka maranéhna, amanat éta kudu ditepikeun. Lamun maranéhna narima éta, Kristus bakal nampa maranéhna, sarta bakal ngajadikeun maranéhna sasama pagawe jeung Anjeunna. Tapi lamun maranéhna nampik ngadéngé amanat éta, maranéhna bakal nangtung dina pihak handapeun panji hideung Pangeran Poék.”

“Abdi dititah supaya nyarios yén bebeneran anu mulya pikeun mangsa ieu beuki kabuka kalayan leuwih écés ka pikiran manusa. Dina harti anu husus, lalaki jeung awéwé kudu ngadahar daging Kristus jeung nginum getih-Na. Bakal aya kamajuan dina pangarti, sabab bebeneran sanggup mekar terus-terusan. Nu ngamimitian bebeneran ti asal ilahi bakal sumping kana pasamoan anu leuwih raket, malah beuki raket deui, jeung jalma-jalma anu terus ngudag pikeun nyaho ka Mantenna. Nalika umat Allah narima pangandika-Na minangka roti ti sawarga, maranéhna bakal nyaho yén panampian-Na geus disiapkeun saperti isuk-isuk. Maranéhna bakal narima kakuatan rohani, sakumaha awak narima kakuatan jasmani nalika kadaharan didahar.

“Urang henteu ngartos satengahna kana rarancang Gusti dina nyandak urang Israil kaluar tina pangawulaan Mesir, sarta mingpin maranéhna ngalangkungan gurun keusik asup ka Kanaan.

“Sabada urang ngumpulkeun sinar-sinar ilahi anu moncorong tina Injil, urang bakal meunang pamahaman anu leuwih écés ngeunaan tatanan agama Yahudi, jeung pangajen anu leuwih jero kana bebeneran-bebeneran pentingna. Panalungtikan urang kana bebeneran can acan lengkep. Urang kakara ngumpulkeun sawatara sinar cahaya. Jalma-jalma anu henteu saban poé jadi murid kana Firman moal mampuh ngajawab pasualan-pasualan dina tatanan agama Yahudi. Maranéhna moal ngartos kana bebeneran-bebeneran anu diajarkeun ku palayanan Bait Allah. Pagawean Allah kahalangan ku pamahaman duniawi kana rencana-Na anu agung. Kahirupan anu bakal datang bakal muka harti hukum-hukum anu ku Kristus, bari kasamur ku tihang méga, dipasihkeun ka umat-Na.” Spalding and Magan, 305, 306.

Urang baris neraskeun panalungtikan urang ngeunaan perlambang Élia patalina jeung taun 1863 dina artikel salajengna.